Temps Pasqual - Ascensió del Senyor

Per Administrador el dg., 12/05/2013 - 09:00

Ac 1,1-11
Ef 1,17-23
Lc 24,46-53

Per explicar la Resurrecció de Jesús, el Nou Testament, utilitza principalment **dues imatges: una temporal i una altra espacial.** En la temporal hi ha un abans i un després: Jesús mor i al tercer dia Déu Pare el ressuscita. Es parla del Senyor Ressuscitat, com aquell que té des d'aquell moment la vida eterna de Déu. Ja no pot morir. En la espacial hi ha un abaix i un a dalt, un avall i un amunt. Jesús que estava a Jerusalem amb els seus deixebles, s'enlaira i puja al cel, on està assegut a la dreta de Déu Pare. La exaltació de Jesús. És a dir, torna a assumir la condició de Déu, torna a tenir en ell la mateixa vida del Pare i de l'Esperit. El llenguatge d'avui és l' espacial: l'Ascensió. La terra, en la mentalitat jueva, és el món de les persones i el cel el món de Déu. Jesús puja al món de Déu.Avui hem escoltat **dos textos de Lluc** al Nou Testament: el final de l'Evangeli i el començament del llibre dels Fets dels Apòstols, i de cop trobem una gran diferència: a l'Evangeli Jesús torna al cel el mateix dia de la Resurrecció. Resurrecció i Ascensió és la mateixa realitat: Jesús té ja la vida de Déu i torna al Pare. Al llibre dels Fets, amb una visió pedagògica icatequètica, i més en consonància amb les festes jueves, Jesús després de ressuscitar d'entre els morts, es va anant a poc a poc: durant quaranta dies es va aparèixer als seus, i finalment pujà al cel. I en la Pentecosta, cinquanta dies després de la Pasqua, davallarà l'Esperit Sant sobre la comunitat. Pasqua i Pentecosta són dues festes jueves, que amb Jesús adquireixen una novaprofunditat i un nou sentit. **El nucli dels dos discursos de Jesús**, el del cenacle (Evangeli) i el de la muntanya (Fets) és el mateix, hi ha una retenció a Jerusalem, després a la ciutat vindrà l'Esperit Sant sobre ells, i en tercer lloc la expansió per tot el món.La **retenció**: "els manà que no s'allunyessin de Jerusalem", "no us mogueu de la ciutat" fins que l'Esperit vingui sobre vosaltres. És com un temps de preparació. No es pot anar pel món a predicar Jesús sense el do i l'enviament del Pare. És un temps d'espera, de viure de la promesa.La **vinguda de l'Esperit**. Jesús els recorda que ell els enviarà l'Esperit que és "la promesa del Pare", "el do que el Pare ha promès". Aquest do es manifesta en "força" i "poder" intern. I és com un "estar revestits" d'Esperit Sant, o "ser batejats amb Esperit Sant". És la novetat del baptisme de Jesús respecte al de Joan Baptista, que marca la diferència. De moment són paraules de Jesús, i molt aviat (en Pentecosta) seran fets. Però la sensació que anava a passar alguna cosa gran ja la tenen tots els deixebles i la senten en els seus cors.L'**expansió**, la missió, l'enviament. L' Esperit ha fet d'ells testimonis de Jesús: "una força que us farà testimonis", "vosaltres en sou testimonis". Són testimonis de la vida, de la mort i de la resurrecció de Jesús; i en nom d'ell predicaran "la conversió i el perdó dels pecats". La vidade Jesús allibera la vida dels homes i dones. Es tracta ja de "predicar a tots els pobles començant per Jerusalem" (Evangeli), o ser testimonis del Jesús "a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria, fins als límits més llunyans de la terra" (Fets)Aquest nucli de les paraules de Jesús vol dir que confia la seva missió als seus, a nosaltres; iels (ens) capacita amb el do del seu Esperit per a viure la seva vida i poder transmetre-la a totes les persones del món sencer.**Les diferències entre els dos textos de Lluc** es donen sobre tot en el moment de l'Ascensió de Jesús. En el llibre dels Fets, és de dia. Jesús ja està a dalt de la muntanya de les Oliveres, quan els ha fet tota la reflexió, i a l'acabar de parlar immediatament "s'enlairà davant d'ells, un núvol se l'endugué i el perderen de vista". Es queden contemplant el cel, el núvol (misteri de Déu) que els ha tapat la visió. Actitud de contemplació. Queden atrets per aquella marxa.Baixaran amb uns nous ulls, els ulls de la fe.A l'Evangeli, estan al capvespre del dia de Resurrecció, després de parlar, Jesús se'ls endugué fora, a prop de Betània, i de cop "alçà les mans i els beneí". "Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel". Els deixebles es van prosternar "adorant-lo". Actitud d'adoració. El Senyor és Déu.El final també és diferent. A l'Evangeli, els deixebles estan plens de la joia pasqual, "d'unaalegria immensa"; se'n tornen a Jerusalem "i contínuament eren al temple donant gràcies a Déu", perquè ha ressuscitat Jesús, confirmant tota la seva vida, com la vida que Déu Pare volia que visqués. Els deixebles se n'adonen que totes les coses de Jesús, les seves accions, les seves paraules, tenen una importància gran, són per a no ser oblidades.Als Fets, sembla que els deixebles s'han quedat amb l'enyorança de Jesús, s'han quedat com fascinats de la seva partida, i es queden mirant el cel, com si es diguessin ¿i ara què? Es nota que encara no ha davallat l'Esperit sobre ells. Dos homes vestits de blanc, dos àngels, els fan baixar a la terra, a la realitat, però amb l'esperança de la tornada de Jesús. El Senyor tornarà. L'enyorança es convertirà en esperança. Amb els peus a terra mirant el cel. La inspiració ve de dalt, l'acció de la fidelitat dels deixebles. (En la tercera pregària eucarística d'infants, després de la consagració, es diu en l'oració al Pare: "Jesús viu amb vós, però també viu amb nosaltres")**Sant Ignasi, en la seva Autobiografia** explica que "en el mont Olivet hi ha una pedra des d'on pujà nostre Senyor al cel", i en aquell llenguatge seu d'enamorament de Jesús diu que "encara es veuen ara les petjades gravades". S'escapà del petit grup de pelegrins amb perill de la seva vida perquè "això és el que ell volia tornar a veure". I poc després "recordà que no havia mirat bé en el Mont Olivet a quina part era el peu dret i a quina l'esquerre" i s'hi tornà.